

[Palle Simonsen]

at den merindtjening, som indkomstpolitikken medfører, skal opsuges af staten. Her er vi ved et andet af de meget kritiske punkter. Det, jeg søgte at give udtryk for i mit første indlæg i dag, var, at betingelsen for, at erhvervslivet kan investere, er, at det kan betale sig at investere. Hvis man tror, at man hele tiden skal have betaling for de ting, der bliver foretaget for at forbedre konkurrenceevnen, så får vi ikke dette mere produktive erhvervsliv, som skal bidrage til gennem en øget eksport at forbedre vores betalingsbalance. Vi er lige bestemt her ved selve kernen i den diskussion, vi fører.

Det samme gælder for så vidt finansministerens udtalelse om den sociale balance, som vi nu har hørt om faktisk til bevidstløshed i den senere tid. Der er vel ikke nogen, der er imod, at der skal være social balance i disse ting. Nej, det, man må spørge om, er, om vi ikke kan komme så langt ud i opfyldelsen af dette mål, at vi sætter spørgsmålstegn ved, om vi overhovedet kan opretholde den sociale tryghed i det lange løb, nemlig når vi når til det tidspunkt, hvor andre begynder at have indflydelse og ønske indflydelse på, hvilken økonomisk politik der skal føres i dette land.

Det er med disse eksempler, jeg søger at understrege, at jeg nok synes, der var mange væsentlige ting i finansministerens tale, men der manglede ligesom styrken, og der manglede ligesom dette at nå frem til, hvad det er for nogle mål, der skal opfyldes, for at vi kan få løst de økonomiske problemer, som vi alle har en fælles interesse i at få løst.

Finansministeren sagde også, at der var nogle, der under debatten havde givet udtryk for, at det hele kunne løses med ét slag. Jeg vil godt sige til finansministeren, at det ikke er vor opfattelse. Vi vil i hvert fald ikke tages med i den pulje, som tror, det kan løses i et snuptag, jeg havde nær sagt: tværtimod. Det understreger netop nødvendigheden af, at der bliver foretaget virkelig realistiske indgreb. Det er betingelsen for, at vi overhovedet i 1980'erne kan få løst vort problem og få balance i økonomien.

Må jeg sige til hr. Camre, som i sit første indlæg var inde på – det var også i tilknytning til helhedsløsningen – at der var nogle partier, der af egoistiske grunde tog afstand fra den indkomstpolitik, som regeringen stod for. Ja, det har vi også hørt efterhånden

mange gange, men jeg må hertil sige: hvad er det egentlig for egoistiske motiver, der har været baggrunden for, at det har været svært at nå en løsning med de partier, som socialdemokratiet måske netop skulle have fundet en løsning sammen med? Det er de egoistiske motiver, som har ligget i LO-formandens ønske om at få gennemført en obligatorisk overskudsdeling med en central fond. Det er egoistiske motiver, som ingen dansk lønmodtager har nogen som helt glæde af, for de penge, der ville gå ind i denne fond, er der ingen, der overhovedet nogen sinde vil komme til at se noget til. Det er jo realiteten.

Derfor er det ikke en betaling til den enkelte lønmodtager for den løntilbageholdenhed, der er tale om. Det er en betaling til organisationerne, i første række til LO. Når man taler egoisme, så synes jeg nok, man skal passe meget på og prøve at gå tilbage til udgangspunktet.

Fru Ingerlise Koefoed var inde på spørgsmålet om, at man kunne få mange plejehjemspladser for F-16 flyene. Vi har jo hørt det så tit i forsamlingshusene, vil jeg da godt sige, men det er ikke så tit, vi har hørt det i folketinget, heldigvis, og derfor synes jeg alligevel, at det skal have en kommentar med på vejen.

Det er en fantastisk form for argumentation. Man kunne også få mange daginstitutionspladser for den hjælp, vi giver til u-landene. Vi ønsker også hjælp til u-landene, og det har vi også dokumenteret, til trods for vores forslag om nedskæring af stigningsstakten, men det kan nu ikke rives ud af sin sammenhæng, og det kan forsvarspolitikken heller ikke. Jeg skal bare sige, at jeg går ud fra, at fru Ingerlise Koefoed har en ulykkesforsikring og en livsforsikring, og hvis fru Ingerlise Koefoed har et hus, så har hun måske oven i købet en brandforsikring. Derfor kan det ikke vurderes så isoleret, som fru Ingerlise Koefoed gør det.

Men der var en ting i fru Ingerlise Koefoeds indlæg rent politisk, som jeg synes er spændende. Det er dette, at socialistisk folkeparti ikke vil stemme for finanslovsforslaget. Det synes jeg må give statsministeren anledning til nogle overvejelser. Jeg har forstået det sådan, at socialistisk folkeparti efter valget ligesom er blevet garant for regeringen, sådan en slags parlamentarisk grundlag for regeringen. Det er dog vist meget sjældent, at